

॥ समर्थ रामदासांचा दासबोध दशक २० ॥

दशक विसावा । । । । । पूर्णनामदशक
समास पहिला । । । । । पूर्णापूर्णनिरूपण
। । । । । श्रीराम ॥
प्राणीव्यापक मन व्यापक । पृथ्वी व्यापक तेज व्यापक ।
वायो आकाश त्रिगुण व्यापक । अंतरात्मा मूळमाया ॥ १ ॥
निर्गुण ब्रह्म तें व्यापक । ऐसे अवघेच व्यापक ।
तरी हें सगट किं काये येक । भेद आहे ॥ २ ॥
आत्मा आणि निरंजन । येणेहि वाटतो अनुमान ।
आत्मा सगुण किं निर्गुण । आणि निरंजन ॥ ३ ॥
श्रोता संदेही पदिला । तेणें संदेह वाढला ।
अनुमान धरून बैसला । कोण तो कैसा ॥ ४ ॥
ऐका पहिली आशंका । अवघा गल्बला करूं नका ।
प्रगट करून विवेका । प्रत्यये पाहावा ॥ ५ ॥
शरीपाडें सामर्थ्यपाडें । प्राणी व्याप करी निवाडें ।
परी पाहतां मनायेवढें । चपळ नाही ॥ ६ ॥
चपळपण येकदेसी । पूर्ण व्यापकता नव्हे त्यासी ।
पाहतां पृथ्वीच्या व्यापासी । सीमा आहे ॥ ७ ॥
तैसेंचि आप आणि तेज । अपूर्ण दिसती सहज ।
वायो चपळ समज । येकदेसी ॥ ८ ॥
गगन आणि निरंजन । तें पूर्ण व्यापक सघन ।
कोणीयेक अनुमान । तेथें असेचिना ॥ ९ ॥
त्रिगुण गुणक्षोभिणी माया । माईक जाईल विलया ।
अपूर्ण येकदेसी तया । पूर्ण व्यापकता न घडे ॥ १० ॥
आत्मा आणि निरंजन । हें दोहिकडे नामाभिधान ।
अर्थान्वये समजोन । बोलणें करावें ॥ ११ ॥
आत्मा मन अत्यंत चपळ । तरी हें व्यापक नव्हेचि केवळ ।
सुचित अंतःकर्ण निवळ । करून पाहावें ॥ १२ ॥
अंतराळीं पाहतां पाताळी नाही । पाताळीं पाहतां अंतराळीं नाही ।
पूर्णपणें वसत नाही । चहुंकडे ॥ १३ ॥
पुढें पाहतां मागें नाही । मागें पाहतां पुढें नाही ।
वाम सव्य व्याप नाही । दशदिशा ॥ १४ ॥
चहुंकडे निशाणें मांडावीं । येकसरीं कैसीं सिवावीं ।
याकारणें समजोन उगवी । प्रत्ययें आपणासी ॥ १५ ॥
सूर्य आला प्रतिबिंबला । हाहि दृष्टांत न घडे वस्तुला ।
वस्तुरूप निर्गुणाला । म्हणजेत आहे ॥ १६ ॥
घटाकाश मठकाश । हाहि दृष्टांत विशेष ।
तुळूं जातां निर्गुणास । साम्यता येते ॥ १७ ॥

ब्रह्मींचा अंश आकाश । आणी आत्म्याचा अंश मानस ।
दोहींचा अनुभव प्रत्ययास । येथें घ्यावा ॥ १८ ॥
गगन आणि हें मन । कैसे होती समान ।
मननसीळ महाजन । सकळहि जाणती ॥ १९ ॥
मन हें पुढें वावडे । मागें आवघेंचि रितें पडे ।
पूर्ण गगनास साम्यता घडे । कोण्या प्रकारें ॥ २० ॥
परब्रह्मचि अचळ । आणि पर्वतासहि म्हणती अचळ ।
दिनीही येक केवळ । हें कैसें म्हणावें ॥ २१ ॥
ज्ञान विज्ञान विपरितज्ञान । तिनी कैसीं होती समान ।
याचा प्रत्ययो मनन । करून पाहावा ॥ २२ ॥
ज्ञान म्हणजे जाणणें । अज्ञान म्हणजे नेणणें ।
विपरितज्ञान म्हणजे देखणें । येकाचें येक ॥ २३ ॥
जाणणें नेणणें वेगळें केलें । ढोबळें पंचभूतिक उरलें ।
विपरितज्ञान समजलें । पाहिजे जीवीं ॥ २४ ॥
द्रष्टा साक्षी अंतरात्मा । जीवात्माची होये शिवात्मा ।
पुढें शिवात्मा तोचि जीवात्मा । जन्म घेतो ॥ २५ ॥
आत्मत्वीं जन्ममरण लागे । आत्मत्वीं जन्ममरण न भंगे ।
संभवामि युगे युगे । ऐसे हें वचन ॥ २६ ॥
जीव येकदेसी नर । विचारें जाला विश्वंभर ।
विश्वंभरास संसार । चुकेना कीं ॥ २७ ॥
ज्ञान आणि अज्ञान । वृत्तिरूपें हें समान ।
निवृत्तिरूपें विज्ञान । जालें पाहिजे ॥ २८ ॥
ज्ञानें येवढें ब्रह्मांड केलें । ज्ञानें येवढें वाढविलें ।
नाना विकाराचें वळलें । तें हें ज्ञान ॥ २९ ॥
आठवें देह ब्रह्मांडीचें । तें हें ज्ञान साचें ।
विज्ञानरूप विदेहाचें । पद पाविजे ॥ ३० ॥
इति श्रीदासबोधे गुरुशिष्यसंवादे
पूर्णापूर्णनिरूपणनाम समास पहिला ॥

समास दुसरा । । । । । सृष्टीत्रिविधलक्षणनिरूपण
। । । । । श्रीराम ॥
मूळमाया नस्तां चंचळ । निर्गुण ब्रह्म तें निश्चळ ।
जैसें गगन अंतराळ । चहुंकडे ॥ १ ॥
दृश्य आलें आणि गेलें । परी तें ब्रह्म संचलें ।
जैसें गगन कोंदाटलें । चहुंकडे ॥ २ ॥
जिकडे पाहावें तिकडे अपार । कोणेकडे नाही पार ।
येकजिनसी स्वतंत्र । दुसरें नाही ॥ ३ ॥
ब्रह्मांडावरतें बैसावें । अवकाश भकास अवलोकावें ।
तेथें चंचळ व्यापकाच्या नांवें । सुन्याकार ॥ ४ ॥

दृश्य विवेके कादिलें। मग परब्रह्म कोदाटलें ।
 कोणासीच अनुमानलें। नाही कदा ॥ ५ ॥
 अधोर्ध पाहातां चहुंकडे। निर्गुण ब्रह्म जिकडे तिकडे ।
 मन धावेल कोणेकडे। अंत पाहावया ॥ ६ ॥
 दृश्य चळे ब्रह्म चळेना। दृश्य कळे ब्रह्म कळेना ।
 दृश्य आकळे ब्रह्म आकळेना। कल्पनेसी ॥ ७ ॥
 कल्पना म्हणजे कांहींच नाही। ब्रह्म दाटले ठाईचा ठाई ।
 वाक्यार्थ विवरत जाई। म्हणजे बरें ॥ ८ ॥
 परब्रह्मायेवढें थोर नाही। श्रवणापरतें साधन नाही ।
 कळल्याविण कांहींच नाही। समाधान ॥ ९ ॥
 पिप्लीकामार्गे हळु हळु घडे। विहंगमें फळासी गांठी पडे ।
 साधक मननी पवाडे। म्हणजे बरें ॥ १० ॥
 परब्रह्मासारिखें दुसरें। कांहींच नाही खरें ।
 निंदा आणि स्तुतिउत्तरें। परब्रह्मीं नाही ॥ ११ ॥
 ऐसे परब्रह्म येकजिनसी। कांहीं तुळेना तयासी ।
 मानुभव पुण्यरासी। तेथें पवाडती ॥ १२ ॥
 चंचळें होते दुःखप्राप्ती। निश्चलायेवडी नाही विश्रांती ।
 निश्चळ प्रत्ययें पाहाती। माहानुभाव ॥ १३ ॥
 मुळापासून शेवटवरी। विचारणा केलीच करी ।
 प्रत्ययाचा निश्चयो अंतरी। तयासीच फावे ॥ १४ ॥
 कल्पनेचि सृष्टी जाली। त्रिविध प्रकारें भासली ।
 तिक्षण बुद्धीनें आणिली। पाहिजे मना ॥ १५ ॥
 मूळमायेपासून त्रिगुण। अवघें येकदेसी लक्षण ।
 पांचा भूतांचा ढोबळा गुण। दिसत आहे ॥ १६ ॥
 पृथ्वीपासून च्यारी खाणी। चत्वार वेगळाली करणी ।
 सकळ सृष्टीचि चाली येथुनी। पुढें नाही ॥ १७ ॥
 सृष्टीचें विविध लक्षण। विशद करूं निरूपण ।
 श्रोतीं सुचित अंतःकर्ण। केलें पाहिजे ॥ १८ ॥
 मूळमाया जाणीवेची। मुळीं सूक्ष्म कल्पनेची ।
 जैसी स्थिती परे वाचेची। तद्वृत्ति ते ॥ १९ ॥
 अष्टधा प्रकृतीचें मूळ। ते हे मूळमायाच केवळ ।
 सूक्ष्मरूप बीज सकळ। मुळींच आहे ॥ २० ॥
 जड पदार्थ चेतवितें तें। म्हणौन चैतन्य बोलिजेतें ।
 सूक्ष्म रूपें संकेतें। समजोन घ्यावीं ॥ २१ ॥
 प्रकृती पुरुषाचा विचार। अर्धनारीनटेश्वर ।
 अष्टधा प्रकृतीचा विचार। सकळ कांहीं ॥ २२ ॥
 गुप्त त्रिगुणाचें गूढत्व। म्हणौन संकेत महत्त्व ।
 गुप्तरूपें शुद्धसत्व। तेथेंचि वसे ॥ २३ ॥
 जेथून गुण प्रगटती। तीस गुणक्षोभिणी म्हणती ।
 त्रिगुणाचीं रूपें समजती। धन्य ते साधु ॥ २४ ॥
 गुप्तरूपें गुणसौम्य। म्हणौनि बोलिजे गुणसाम्य ।
 सूक्ष्म संकेत अगम्य। बहुतांस कैचा ॥ २५ ॥
 मूळमायेपासून त्रिगुण। चंचळ येकदेसी लक्षण ।

प्रत्ययें पाहातां खूण। अंतरी येते ॥ २६ ॥
 पुढें पंचभूतांचीं बंडें। वाढलीं विशाळें उदंडें ।
 सप्तद्वीपें नवखंडें। वसुंधरा हे ॥ २७ ॥
 त्रिगुणापासून पृथ्वीवरी। दुसऱ्या जिनसान्याची परी ।
 दोनी जिनस याउपरी। तिसरा ऐका ॥ २८ ॥
 पृथ्वी नाना जिनसाचें बीज। अंडज जारज श्वेतज उद्भिज ।
 च्यारी खाणी च्यारी वाणी सहज। निर्माण जाल्या ॥ २९ ॥
 खाणी वाणी होती जाती। परंतु तैसीच आहे जगती ।
 ऐसे होती आणी जाती। उदंड प्राणी ॥ ३० ॥
 इति श्रीदासबोधे गुरुशिष्यसंवादे
 सृष्टीत्रिविधलक्षणनिरूपणनाम समास दुसरा ॥

समास तिसरा । । । । सूक्ष्मनामाभिधाननिरूपण
 । । । । श्रीराम ॥

मुळींहून सेवटवरी। विस्तार बोलिला नानापरी ।
 पुन्हा विवरत विरत माधारी। वृत्ति न्यावी ॥ १ ॥
 च्यारी खाणी च्यारी वाणी। चौऱ्यासी लक्ष जीवयोनी ।
 नाना प्रकारीचे प्राणी। जन्मास येती ॥ २ ॥
 अवघे होती पृथ्वीपासूनी। पृथ्वीमधें जाती नासोनी ।
 अनेक येती जाती परी अवनी। तैसीच आहे ॥ ३ ॥
 ऐसें हें सेंद्र्याकडिल खांड। दुसरें भूतांचें बंड ।
 तिसरें नामाभिधानें उदंड। सूक्ष्मरूपें ॥ ४ ॥
 स्थूळ अवघें सांडून द्यावें। सूक्ष्मरूपें वोळखावें ।
 गुणापासून पाहिलेच पाहावें। सूक्ष्मदृष्टी ॥ ५ ॥
 गुणाचीं रूपें जाणिव नेणीव। पाहिलाच पाहावा अभिप्राव ।
 सूक्ष्मदृष्टीचें लाघव। येथून पुढें ॥ ६ ॥
 शुद्ध नेणीव तमोगुण। शुद्ध जाणीव सत्वगुण ।
 जाणीवनेणीव रजोगुण। मिश्रित चालिला ॥ ७ ॥
 त्रिगुणाचीं रूपें ऐसीं। कळों लागलीं अपैसीं ।
 गुणापुढील कर्दमासी। गुणक्षोभिणी बोलिजे ॥ ८ ॥
 रज तम आणि सत्व। तिहींचें जेथें गूढत्व ।
 तें जाणिजे महत्त्व। कर्दमरूप ॥ ९ ॥
 प्रकृती पुरुष शिवशक्ति। अर्धनारीनटेश्वर म्हणती ।
 परी याची स्वरूपस्थिती। कर्दमरूप ॥ १० ॥
 सूक्ष्मरूपें गुणसौम्य। त्यास बोलिजे गुणसाम्य ।
 तैसेंचि चैतन्य अगम्य। सूक्ष्मरूपी ॥ ११ ॥
 बहुजिनसी मूळमाया। माहाकारण ब्रह्मांडीची काया ।
 ऐसिया सूक्ष्म अन्वया। पाहिलेचि पाहावें ॥ १२ ॥
 च्यारी खाणी पांच भूतें। चौदा सूक्ष्म संकेतें ।
 काये पाहणें तें येथें। शोधून पाहावें ॥ १३ ॥
 आहाच पाहातां कळेना। गरज केल्यां समजेना ।
 नाना प्रकारीं जनाच्या मना। संदेह पडती ॥ १४ ॥
 चौदा पांच येकोणीस। येकोणीस च्यारी तेविस ।
 यांमधें मूळ चतुर्दश। पाहिलेचि पाहावें ॥ १५ ॥

जो विवरोन समजला। तेथें सदेह नाही उरला ।
समजल्याविण जो गल्बला। तो निरर्थक ॥ १६ ॥
सकळ सृष्टीचें बीज। मूळमायेंत असे सहज ।
अवघें समजतां सज्ज। परमार्थ होतो ॥ १७ ॥
समजलें माणूस चावळेना। निश्चिद अनुमान धरीना ।
सावळगोंदा करीना। परमार्थ कदा ॥ १८ ॥
शब्दातीत बोलतां आलें। त्यास वाच्यांश बोलिलें ।
शुद्ध लक्ष्यांश लक्षिलें। पाहिजे विवेकें ॥ १९ ॥
पूर्वपक्ष म्हणजे माया। सिद्धांतें जाये विलया ।
माया नस्तां मग तया। काये म्हणावें ॥ २० ॥
अन्वये आणी वीतरेक। हा पूर्वपक्षाचा विवेक ।
सिद्धांत म्हणजे शुद्ध येक। दुसरें नाही ॥ २१ ॥
अधोमुखें भेद वाढतो। ऊर्ध्वमुखें भेद तुटतो ।
निःसंगपणें निर्गुणी तो। माहायोगी ॥ २२ ॥
माया मिथ्या ऐसी कळली। तरी मग भीड कां लागली ।
मायेचें भिडेनें घसरली। स्वरूपस्थिती ॥ २३ ॥
लटके मायेनें दपटावें। सत्य परब्रह्म सांडावें ।
मुख्य निश्चयें हिंडावें। कासयासी ॥ २४ ॥
पृथ्वीमधें बहुत जन। त्यामधें असती सज्जन ।
परी साधूस वोळखतो कोण। साधुवेगळा ॥ २५ ॥
म्हणौन संसार सांडावा। मग साधूचा शोध घ्यावा ।
फिरफिरों ठाडं पाडावा। साधुजन ॥ २६ ॥
उदंड हुडकावे संत। सांपडे प्रचितीचा महंत ।
प्रचितीविण स्वहित। होणार नाही ॥ २७ ॥
प्रपंच अथवा परमार्थ। प्रचितीविण अवघें वेर्थ ।
प्रत्ययेज्ञानी तो समर्थ। सकळांमध्ये ॥ २८ ॥
रात्रंदिवस पाहावा अर्थ। अर्थ पाहेल तो समर्थ ।
परलोकींच निजस्वार्थ। तेथेंचि घडे ॥ २९ ॥
म्हणौन पाहिलेंचि पाहावें। आणि शोधिलेंचि शोधावें ।
अवघें कळतां स्वभावं। सदेह तुटती ॥ ३० ॥
इति श्रीदासबोधे गुरुशिष्यसंवादे
सूक्ष्मनामाभिधाननिरूपणनाम समास तिसरा ॥

समास चौथा । । । । आत्मानिरूपण
। । । । श्रीराम ॥
सकळ जनास प्रार्थना। उगेंच उदास करावेंना ।
निरूपण आणावें मना। प्रत्ययाचें ॥ १ ॥
प्रत्यये राहिला येकेकडे। आपण धांवतो भलतेकडे ।
तरी सारासाराचे निवाडे। कैसे होती ॥ २ ॥
उगिच पाहातां सृष्टी। गल्बला दिसतो दृष्टीं ।
परी ते राजसत्तेची गोष्टी। वेगळीच ॥ ३ ॥
पृथ्वीमधें जितुकीं शरीरें। तितुकीं भगवंताचीं घरें ।
नाना सुखें येणें द्वारें। प्राप्त होती ॥ ४ ॥
त्याचा महिमा कळेल कोणाला। माता वांटून कृपाळु जाला ।

प्रत्यक्ष जगदीश जगाला। रक्षितसे ॥ ५ ॥
सत्त पृथ्वीमधें वांटली। जेथें तेथें विभागली ।
कळें सृष्टि चालिली। भगवंताचे ॥ ६ ॥
मूळ जाणत्या पुरुषाची सत्ता। शरीरीं विभागली तत्वता ।
सकळ कळा चातुर्यता। तेथें वसे ॥ ७ ॥
सकळ पुराचा ईश। जगामध्यें तो जगदीश ।
नाना शरीरीं सावकास। करूं लागे ॥ ८ ॥
पाहातां सृष्टिची रचना। ते येकाचेन चालेना ।
येकचि चालवी नाना। देह धरुनी ॥ ९ ॥
नाहीं उंच नीच विचारिलें। नाही बरें वाईट पाहिलें ।
कार्ये चालो ऐसें जालें। भगवंतासी ॥ १० ॥
किंवा नेणणें आडवें केलें। किंवा अभ्यासीं घातलें ।
हें कैसें कैसें केलें। त्याचा तोचि जाणे ॥ ११ ॥
जगदांतरीं अनुसंधान। बरें पाहाणें हेंचि ध्यान ।
ध्यान आणी तें ज्ञान। येकरूप ॥ १२ ॥
प्राणी संसारास आला। कांहीं येक शाहाणा जाला ।
मग तो विवरों लागला। भूमंडळीं ॥ १३ ॥
प्रगट रामाचें निशाण। आत्मराम ज्ञानघन ।
विश्वंभर विद्यमान। भाग्यें कळे ॥ १४ ॥
उपासना धुंडुन वासना धरिली। तरी ते लांबतचि गेली ।
महिमा न कळे बोलिली। येथार्थ आहे ॥ १५ ॥
द्रष्टा म्हणजे पाहाता। साक्षी म्हणजे जाणता ।
अनंतरूपी अनंता। वोळखावें ॥ १६ ॥
संगती असावी भल्यांची। धाटी कथा निरूपणाची ।
कांहीं येक मनाची। विश्रांती आहे ॥ १७ ॥
त्याहिमधें प्रत्ययेज्ञान। जाळून टाकिला अनुमान ।
प्रचितीविण समाधान। पाविजेल कैचें ॥ १८ ॥
मूळसंकल्प तो हरिसंकल्प। मूळमायेमधील साक्षेप ।
जगदांतरीं तेंचि रूप। देखिजेतें ॥ १९ ॥
उपासना ज्ञानस्वरूप। ज्ञानी चौथा देह आरोप ।
याकारणें सर्व संकल्प। सोडून द्यावा ॥ २० ॥
पुढें परब्रह्म विशाळ। गगनासारिखें पोकाळ ।
घन पातळ कोमळ। काये म्हणावें ॥ २१ ॥
उपासना म्हणजे ज्ञान। ज्ञानें पाविजे निरंजन ।
योगियाचें समाधान। येणें रितीं ॥ २२ ॥
विचार नेहटूनसा पाहे। तरी उपासना आपणचि आहे ।
येक जाये एक आहे। देह धरुनी ॥ २३ ॥
अखंड ऐसी घालमेली। पूर्वापार होत गेली ।
आतां हि तैसीच चालिली। उत्पत्ति स्थिती ॥ २४ ॥
बनावरी बनचरांची सत्ता। जळावरी जळचरांची सत्ता ।
भूमंडळीं भूपाळां समस्तां। येणेंचि न्यायें ॥ २५ ॥
सामर्थ्य आहे चळवळेचें। जो जो करील तयाचें ।
परंतु येथें भगवंताचें। अधिष्ठान पाहिजे ॥ २६ ॥

कर्ता जगदीश हें तों खरें। परी विभाग आला पृथकाकारें ।
तेथे अहंतेचे काविरें। बाधिजेना ॥ २७ ॥
हरिदाता हरिर्भोक्ता। ऐसें चालतें तत्वता ।
ये गोष्टीचा आतां। विचार पाहावा ॥ २८ ॥
सकळ कर्ता परमेश्वरु। आपला माइक विचारु ।
जैसें कळेल तैसें करूं। जगदांतरे ॥ २९ ॥
देवायेवढें चपळ नाही। ब्रह्मायेवढें निश्चळ नाही ।
पाइरी चढोन पाही। मूळपरियंत ॥ ३० ॥
इति श्रीदासबोधे गुरुशिष्यसंवादे
आत्मानिरूपणनाम समास चौथा ॥

समास पांचवा । । । । चत्वारजिन्नसनिरूपण
। । । । श्रीराम ॥
येथून पाहातां तेथवरी। चत्वार जीनस अवधारीं ।
येक चौदा पांच च्यारी। ऐसें आहे ॥ १ ॥
परब्रह्म सकळांहून वेगळें। परब्रह्म सकळांहून आगळें ।
नाना कल्पनेनिराळें। परब्रह्म तें ॥ २ ॥
परब्रह्माचा विचार। नाना कल्पनेहून पर ।
निर्मळ निश्चळ निर्विकार। अखंड आहे ॥ ३ ॥
परब्रह्मास कांहींच तुळेना। हा येक मुख्य जिनसाना ।
दुसरा जिनस नाना कल्पना। मूळमाया ॥ ४ ॥
नाना सूक्ष्मरूप। सूक्ष्म आणि कर्दमरूप ।
मुळींच्या संकल्पाचा आरोप। मूळमाया ॥ ५ ॥
हरिसंकल्प मुळींचा। आत्माराम सकळांचा ।
सकेत नामाभिधानाचा। येणें प्रकारें ॥ ६ ॥
निश्चळीं चंचळ चेतलें। म्हणौनि चैतन्य बोलिलें ।
गुणसामानत्वं जालें। गुणसाम्य ऐसें ॥ ७ ॥
अर्धनारीनटेश्वर। तोचि शङ्गुणेश्वर ।
प्रकृतिपुरुषाचा विचार। शिवशक्ती ॥ ८ ॥
सुद्धसत्वगुणाची मांडणी। अर्धमात्रा गुणक्षोभिणी ।
पुढें तिही गुणांची करणी। प्रगट जाली ॥ ९ ॥
मन माया अंतरात्मा। चौदा जिनसांची सीमा ।
विद्यमान ज्ञानात्मा। इतुके ठाई ॥ १० ॥
ऐसा दुसरा जिनस। अभिधानें चतुर्दश ।
आतां तिसरा जिनस। पंचमाहाभूतें ॥ ११ ॥
येथें पाहातां जाणीव थोडी। आदिअंत हे रोकडी ।
खाणी निरोपिल्या तांतडी। तो चौथा जिनस ॥ १२ ॥
च्यारी खाणी अनंत प्राणी। जाणीवेची जाली दाटणी ।
च्यारी जिनस येथूनी। संपूर्ण जाले ॥ १३ ॥
बीज थोडें पेरिजेतें। पुढें त्याचें उदंड होतें ।
तैसें जालें आत्मयातें। खाणी वाणी प्रगटतां ॥ १४ ॥
ऐसी सत्ता प्रबळली। थोडे सत्तेचि उदंड जाली ।
मनुष्यवेषें सृष्टी भोगिली। नान प्रकारें ॥ १५ ॥
प्राणी मारून स्वापद पळे। वरकड त्यास काये कळे ।

नाना भोग तो निवळे। मनुष्यदेही ॥ १६ ॥
नाना शब्द नाना स्पर्श। नाना रूप नाना रस ।
नाना गंध ते विशेष। नरदेह जाणे ॥ १७ ॥
अमोत्य रत्नें नाना वस्त्रें। नाना यानें नाना शस्त्रें ।
नाना विद्या कळा शास्त्रें। नरदेह जाणे ॥ १८ ॥
पृथ्वी सत्तेनें व्यापिली। स्थळोस्थळीं आटोपिली ।
नाना विद्या कळा केली। नाना धारणा ॥ १९ ॥
दृश्य अवघेंचि पाहावें। स्थानमान सांभाळावें ।
सारासार विचारावें। नरदेहे जालियां ॥ २० ॥
येहलोक आणी परलोक। नाना प्रकारींचा विवेक ।
विवेक आणी अविवेक। मनुष्य जाणे ॥ २१ ॥
नाना पिंडीं ब्रह्मांडरचना। नाना मुळींची कल्पना ।
नाना प्रकारीं धारणा। मनुष्य जाणे ॥ २२ ॥
अष्टभोग नवरस। नाना प्रकारींचा विळास ।
वाच्यांश लक्ष्यांश सारांश। मनुष्य जाणे ॥ २३ ॥
मनुष्ये सकळांस आळिलें। त्या मनुष्यास देवें पाळिलें ।
ऐसें हें अवघें कळलें। नरदेहयोगें ॥ २४ ॥
नरदेह परम दुल्लभ। येणें घडे अलभ्य लाभ ।
दुल्लभ तें सुल्लभ। होत आहे ॥ २५ ॥
बरकड देहे हें काबाड। नरदेह मोठें घबाड ।
परंतु पाहिजे जाड। विवेकरचना ॥ २६ ॥
येथें जेणें आळस केला। तो सर्वस्वे बुडाला ।
देव नाही वोळखिला। विवेकबळें ॥ २७ ॥
नर तोचि नारायेण। जरी प्रत्ययें करी श्रवण ।
मननशीळ अंतःकर्ण। सर्वकाळ ॥ २८ ॥
जेणें स्वयेंचि पोहावें। त्यास कासेस नलगे लागावें ।
स्वतंत्रपणें शोधावें। सकळ कांहीं ॥ २९ ॥
सकळ शोधून राहिला। सदेह कैचा तयाला ।
पुढें विचार कैसा जाला। त्याचा तोचि जाणे ॥ ३० ॥
इति श्रीदासबोधे गुरुशिष्यसंवादे
चत्वारजिनसनाम समास पांचवा ॥

समास सहावा । । । । आत्मागुणनिरूपण
। । । । श्रीराम ॥
पाहों जातां भूमंडळ। ठाई ठाई आहे जळ ।
कित्तेक तें निर्मळ माळ। जळेंविण पृथ्वी ॥ १ ॥
तैसें दृश्य विस्तारलें। कांहींयेक जाणिवेनें शोभलें ।
जाणीवरहित उरलें। कीतीयेक दृश्य ॥ २ ॥
च्यारी खाणी च्यारी वाणी। चौन्यासी लक्ष जीवयोनी ।
शास्त्रीं अवघें नेमुनी। बोलिलें असे ॥ ३ ॥

॥ श्लोक ॥

जलजा नवलक्षाश्च दशलक्षाश्च पक्षिणः ।
कृमयो रुद्रलक्षाश्च विशल्लक्षा गवादयः ॥

स्थावरा स्त्रिशल्लक्षाश्च चतुर्लक्षाश्च मानवाः ।
पापपुण्यं समं कृत्वा नरयोनिषु जायते ॥

मनुष्ये च्यारी लक्ष । पशु वीस लक्ष ।
क्रिम आक्रा लक्ष । बोलिलें शास्त्रीं ॥ ४ ॥
दाहा लक्ष ते खेचर । नव लक्ष जळचर ।
तीस लक्ष स्थावर । बोलिलें शास्त्रीं ॥ ५ ॥
ऐसी चौऱ्यासी लक्ष योनी । जितुका तितुका जाणता प्राणी ।
अनंत देह्याची मांडणी । मर्यादा कैची ॥ ६ ॥
अनंत प्राणी होत जाती । त्यांचें अधिष्ठान जगती ।
जगतीवेगळी स्थिती । त्यास कैची ॥ ७ ॥
पुढें पाहातां पंचभूतें । पावलीं पष्टदशेतें ।
कोणी विद्यमान कोणी तें । उगीच असती ॥ ८ ॥
अंतरात्म्याची वोळखण । तेचि जेथें चपळपण ।
जाणीवेचें अधिष्ठान । सावध ऐका ॥ ९ ॥
सुखदुख जाणता जीव । तैसाचि जाणावा सद शिव ।
अंतःकर्णपंचक अपूर्व । अंश आत्मयाचा ॥ १० ॥
स्थुळीं आकाशाचे गुण । अंश आत्मयाचे जाण ।
सत्व रज तमोगुण । गुण आत्मयाचे ॥ ११ ॥
नाना चाळणा नाना धृती । नवविधा भक्ति चतुर्विधा मुक्ती ।
अलिप्तपण सहजस्थिती । गुण आत्मयाचे ॥ १२ ॥
द्रष्टा साक्षी ज्ञानघन । सत्ता चैतन्य पुरातन ।
श्रवण मनन विवरण । गुण आत्मयाचे ॥ १३ ॥
दृश्य द्रष्टा दर्शन । ध्येय ध्याता ध्यान ।
ज्ञेय ज्ञाता ज्ञान । गुण आत्मयाचे ॥ १४ ॥
वेदशास्त्रपुराणार्थ । गुप्त चालिला परमार्थ ।
सर्वज्ञपणें समर्थ । गुण आत्मयाचे ॥ १५ ॥
बद्ध मुमुक्षु साधक सिद्ध । विचार पाहाणें शुद्ध ।
बोध आणी प्रबोध । गुण आत्मयाचे ॥ १६ ॥
जागृति स्वप्न सुषुप्ति तुर्या । प्रकृतिपुरुष मूळमाया ।
पिंड ब्रह्मांड अष्टकाया । गुण आत्मयाचे ॥ १७ ॥
परमात्मा आणि परमेश्वरी । जगदात्मा आणीई जगदेश्वरी ।
महेश आणी माहेश्वरी । गुण आत्मयाचे ॥ १८ ॥
सूक्ष्म जितुकें नामरूप । तितुकें आत्मयाचें स्वरूप ।
संकेतनामाभिधानें अमूप । सीमा नाही ॥ १९ ॥
आदिशक्ती शिवशक्ती । मुख्य मूळमाया सर्वशक्ती ।
नाना जीनस उत्पती स्थिती । तितुकें गुण आत्मयाचे ॥ २० ॥
पूर्वपक्ष आणी सिद्धांत । गाणें वाजवणें संगीत ।
नाना विद्या अद्भुत । गुण आत्मयाचे ॥ २१ ॥
ज्ञान अज्ञान विपरीतज्ञान । असद्वृत्ति सद्वृत्ति जाण ।
ज्ञेप्तिमात्र अलिप्तपण । गुण आत्मयाचे ॥ २२ ॥
पिंड ब्रह्मांड तत्वज्ञाडा । नाना तत्वांचा निवाडा ।
विचार पाहाणें उघडा । गुण आत्मयाचे ॥ २३ ॥

नाना ध्यानं अनुसंधानं । नाना स्थिति नाना ज्ञानं ।
अनन्य आत्मनिवेदनं । गुण आत्मयाचे ॥ २४ ॥
तेतीस कोटी सुरवर । आद्यासी सहश्र ऋषेश्वर ।
भूत खेचर अपार । गुण आत्मयाचे ॥ २५ ॥
भूतावळी औट कोटी । च्यामुंडा छपन्न कोटी ।
कात्यायेणी नव कोटी । गुण आत्मयाचे ॥ २६ ॥
चंद्र सूर्य तारामंडळें । नाना नक्षत्रें ग्रहमंडळें ।
शेष कूर्म मेघमंडळें । गुण आत्मयाचे ॥ २७ ॥
देव दानव मानव । नाना प्रकारीचे जीव ।
पाहातां सकळ भावाभाव । गुण आत्मयाचे ॥ २८ ॥
आत्मयाचे नाना गुण । ब्रह्म निर्विकार निर्गुण ।
जाणणें येकदेसी पूर्णं । गुण आत्मयाचे ॥ २९ ॥
आत्मरामउपासना । तेणें पावले निरंजना ।
निसदिहे अनुष्ठना । ठावचि नाही ॥ ३० ॥
इति श्रीदासबोधे गुरुशिष्यसंवादे
आत्मागुणनिरूपणनाम समास सहावा ॥

समास सातवा । । । । आत्मानिरूपण
। । । । श्रीराम ॥
अनुवांच्य समाधान जालें । तें पाहिजे बोलिलें ।
बोलिल्यासाठीं समाधान गेलें । हें तों घडेना ॥ १ ॥
कांहीं सांडावें लागत नाही । कांहीं मांडावें लागत नाही ।
येक विचार शोधून पाहीं । म्हणिजे कळे ॥ २ ॥
मुख्य कासीविश्वेश्वर । श्वेतबंद रामेश्वर ।
मलकार्जुन भीमाशंकर । गुण आत्मयाचे ॥ ३ ॥
जैसीं मुख्य बारा लिंगें । यावेगळीं अनंत लिंगें ।
प्रचित जाणिजेत जगें । गुण आत्मयाचे ॥ ४ ॥
भूमंडळीं अनंत शक्ति । नाना साक्षात्कार चमत्कार होती ।
नाना देवांच्या सामर्थ्यमूर्ती । गुण आत्मयाचे ॥ ५ ॥
नाना सिद्धांचीं सामर्थ्ये । नाना मंत्रांचीं सामर्थ्ये ।
नानामोहरेवल्लींत सामर्थ्ये । गुण आत्मयाचे ॥ ६ ॥
नाना तीर्थांचीं सामर्थ्ये । नाना क्षेत्रांचीं सामर्थ्ये ।
नाना भूमंडळीं सामर्थ्ये । गुण आत्मयाचे ॥ ७ ॥
जितुके कांहीं उत्तम गुण । तितुकें आत्मयाचें लक्षण ।
बरें वाईट तितुकें जाण । आत्म्याचकरितां ॥ ८ ॥
शुद्ध आत्मा उत्तम गुणी । सबळ आत्मा अवलक्षणी ।
बरी वाईट आवधी करणी । आत्मयाची ॥ ९ ॥
नाना साभिमान धरणें । नाना प्रतिसृष्टी करणें ।
नाना श्रापउश्रापलक्षणें आत्मयाचेनी ॥ १० ॥
पिंडाचा बरा शोध घ्यावा । तत्वांचा पिंड शोधावा ।
तत्वे शोधितां पिंड आघवा । कळों येतो ॥ ११ ॥
जड देह भूतांचा । चंचळ गुण आत्मयाचा ।
निश्चळ ब्रह्मावेगळा ठाव कैचा । जेथें तेथें ॥ १२ ॥
निश्चळ चंचळ आणी जड । पिंडीं करावा निवाड ।

प्रत्ययवेगळें जाड । बोलणें नाही ॥ १३ ॥
 पिंडामधून आत्मा जातो । तेव्हां निवाडा कळो येतो ।
 देहे जड हा पडतो । देखतदेखतां ॥ १४ ॥
 जड तितुकें पडिलें । चंचळ तितुकें निघोनी गेलें ।
 जडचंचळाचें रूप आलें । प्रत्ययासी ॥ १५ ॥
 निश्चळ आहे सकळां ठाई । हें तों पाहाणें नलगे कांहीं ।
 गुणविकार तेथे नाही । निश्चळासी ॥ १६ ॥
 जैसें पिंड तैसें ब्रह्मांड । विचार दिसतो उघड ।
 जड चंचळ जातां जाड । परब्रह्मचि आहे ॥ १७ ॥
 माहांभूतांचा खंबीर केला । आत्मा घालून पुतळा जाला ।
 चालिला सृष्टीचा गल्बला । येणें रितीं ॥ १८ ॥
 आत्मा माया विकार करी । आळ घालिती ब्रह्मावरी ।
 प्रत्यये सकळ कांहीं विवरी । तोचि भला ॥ १९ ॥
 ब्रह्म व्यापक असंड । वरकड व्यापकता खंड ।
 शोधून पाहातां जड । कांहींच नाही ॥ २० ॥
 गगनासी खंडता नये । गगनाचें नासेल काये ।
 जरी जाला माहांप्रळये । सृष्टीसंहार ॥ २१ ॥
 जें संहारामध्ये सापडले । तें सहजचि नासिवंत जालें ।
 जाणते लोकीं उगविलें । पाहिजे कोडें ॥ २२ ॥
 न कळतां वाटे कोडें । कळतां आवघें दिसें उघडें ।
 म्हणोनी येकांतीं निवाडे । विचार पाहावा ॥ २३ ॥
 मिळता प्रत्ययाचे संत । येकांपरीस येकांत ।
 केली पाहिजे सावचित । नाना चर्चा ॥ २४ ॥
 पाहिल्यावेगळें कळत नाही । कळतां कळतां संदेह नाही ।
 विवेक पाहातां कोठेंचि नाही । मायाजाळ ॥ २५ ॥
 गगनीं आभाळ आलें । मागुती सवेंचि उडालें ।
 आत्म्याकरितां दृश्य जालें । उडेल तैसें ॥ २६ ॥
 मुळापासून सेवटवरी । विवेकी विवेकें विवरी ।
 तोचि निश्चय थावरी । चळेना ऐसा ॥ २७ ॥
 वरकड निश्चय अनुमानाचे । अनुमानें बोलतां काये वेंचे ।
 जाणते पुरुष प्रचितीचे । ते तों मानीतना ॥ २८ ॥
 उगेंच बोलणें अनुमानाचें । अनुमानाचें कोण्या कामाचें ।
 येथें सगट विचाराचें । काम नाही ॥ २९ ॥
 सगट विचार तो अविचार । कित्येक म्हणती येकांकार ।
 येकांकार भ्रष्टाकार । करूं नये ॥ ३० ॥
 कृत्रिम अवघें सांडावें । कांहीं येक शुद्ध ध्यावें ।
 जाणजाणों निवडावें । सारासार ॥ ३१ ॥
 इति श्रीदासबोधे गुरुशिष्यसंवादे
 आत्मनिरूपणनाम समास सतवा ॥

समास आठवा । । । । । देहेक्षेत्रनिरूपण

। । । । । श्रीराम ॥

विधीप्रपंचतरु वाढला । वाढतां वाढतां विस्तीर्ण जाला ।
 फळें येतां विश्रांती पावला । बहुत गुणी ॥ १ ॥

नाना फळें रसाळें लागलीं । नाना जिनसी गोडीस आलीं ।
 गोडी पाहावया निर्माण केलीं । नाना शरीरें ॥ २ ॥
 निर्माण जाले उत्तम विषये । शरीरेंविण भोगितां नये ।
 म्हणोनी निर्मिला उपाये । नाना शरीरें ॥ ३ ॥
 ज्ञानइंद्रियें निर्माण केलीं । भिन्न भिन्न गुणांचीं निर्मिलीं ।
 येका शरीरासी लागलीं । परी वेगळालीं ॥ ४ ॥
 श्रोत्रइंद्रिई शब्द पडिला । त्याचा भेद पाहिजे कळला ।
 ऐसा उपाये निर्माण केला । इंद्रियांमधें ॥ ५ ॥
 त्वचेइंद्रियें सीतोष्ण भासे । चक्षुइंद्रियें सकळ दिसे ।
 इंद्रियांमधें गुण ऐसे । वेगळाले ॥ ६ ॥
 जिव्हेमधें रस चाखणें । घ्राणामधें परिमळ घेणें ।
 इंद्रियांमधें वेगळाल्या गुणें । भेद केले ॥ ७ ॥
 वायोपंचकीं अंतःकर्णपंचक । मिसळोनि फिरे निशंक ।
 ज्ञानइंद्रियें कर्मइंद्रियें सकळिक । सावकास पाहे ॥ ८ ॥
 कर्मइंद्रियें लागवेगीं । जीव भोगीं विषयांलागीं ।
 ऐसा हा उपाये जगीं । ईश्वरें केला ॥ ९ ॥
 निषय निर्माण जाले बरवे । शरीरेंविण कैसें भोगावे ।
 नाना शरीराचे गोवे । याकारणें ॥ १० ॥
 अस्तीमांशाचे शरीर । त्यामधें गुणप्रकार ।
 शरीरासारिखें यंत्र । आणीक नाही ॥ ११ ॥
 ऐसीं शरीरें निर्माण केलीं । विषयभोगें वाढविलीं ।
 लाहानथोर निर्माण जालीं । येणें प्रकारें ॥ १२ ॥
 अस्तीमांशांचीं शरीरें । निर्माण केली जगदेश्वरें ।
 विवेकें गुणविचारें । करूनियां ॥ १३ ॥
 अस्तिमौशाचा पुतळा । जेणें ज्ञानें सकळ कळा ।
 शरीरभेद वेगळा । ठाई ठाई ॥ १४ ॥
 तो भेद कार्याकारण । त्याचा उदंड आहे गुण ।
 सकळ तीक्ष्ण बुद्धीविण । काये कळे ॥ १५ ॥
 सकळ करणें ईश्वराला । म्हणोनी भेद निर्माण जाला ।
 ऊर्धमुख होतां भेदाला । ठाव कैंचा ॥ १६ ॥
 सृष्टिकर्णी आगत्य भेद । संहारें सहजचि अभेद ।
 भेद अभेद हा संवाद । मायागुणें ॥ १७ ॥
 मायेमधें अंतरात्मा । नकळे त्याचा महिमा ।
 जाला चतुर्मुख ब्रह्मा । तोहि संदेहीं पडे ॥ १८ ॥
 पीळ पेंच कडोविकडीं । तर्क तीक्षण घडीनें घडी ।
 मनासी होये तांतडी । विवरण करितां ॥ १९ ॥
 आत्मत्वे लागतें सकळ कांहीं । निरंजनीं हे कांहींच नाही ।
 येकांतकाळीं समजोन पाहीं । म्हणिजे बरें ॥ २० ॥
 देहे सामर्थ्यानुसार । सकळ करी जगदेश्वर ।
 थोर सामर्थ्ये अवतार । बोलिजेती ॥ २१ ॥
 शेष कूर्म वऱ्हाव जाले । येवढे देहे विशाळ धरिले ।
 तेणें करितां रचना चाले । सकळ सृष्टीची ॥ २२ ॥
 ईश्वरें केवढें सूत्र केलें । सूर्यबिंब धावाया लाविलें ।

धुकटाकरवी धरवल्लें। अगाध पाणी ॥ २३ ॥
 पर्वताऐसे ढग उचलित्ती। सूर्यबिंबासी अछ्यादिति ।
 तेथें सवेंचि वायोची गती। प्रगट होये ॥ २४ ॥
 झिडकझिडकुं धावे वारा। जैसा काळाचा म्हणियारा ।
 ढग मारुनी दिनकरा। मोकळे करी ॥ २५ ॥
 बैसती विजांचे तडाखे। प्राणीमात्र अवचिता धाके ।
 गगन कडकडून तडके। स्थळांवरी ॥ २६ ॥
 येहलोकासी येक वर्म केलें। महद्भूतें महद्भूत आळिलें ।
 सकळां समभागें चालिलें। सृष्टिरचनेसी ॥ २७ ॥
 ऐसे अनंत भेद आत्मयाचे। सकळ जाणती ऐसे कैचें ।
 विवरतां विवरतां मनाचे। फडके होती ॥ २८ ॥
 ऐसी माझी उपासना। उपासकी आणावी मना ।
 अगाध महिमा चतुरानना। काये कळे ॥ २९ ॥
 आवाहन विसर्जन। हें चि भजनाचें लक्षण ।
 सकळ जाणती सज्जन। मी काय सांगों ॥ ३० ॥
 इति श्रीदासबोधे गुरुशिष्यसंवादे
 देहेक्षेत्रनिरूपणनाम समास आठवा ॥

समास नववा । । : । । स्यद्धमनिरूपण

। । । । श्रीराम ॥
 मृतिकापूजन करावें। आणी सवेंचि विसर्जावें ।
 हें मानेना स्वभावें। अंतःकर्णासी ॥ १ ॥
 देव पूजावा आणी टाकावा। हें प्रशस्त न वटे जीवा ।
 याचा विचार पाहावा। अंतर्यामी ॥ २ ॥
 देव करिजे ऐसा नाही। देव टाकिजे ऐसा नाही ।
 म्हणोनि याचा कांहीं। विचार पाहावा ॥ ३ ॥
 देव नाना शरीरें धरितो। धरुनी मागुती सोडितो ।
 तरी तो देव कैसा आहे तो। विवेकें वोळखावा ॥ ४ ॥
 नाना साधनें निरूपणें। देव शोधायाकारणें ।
 सकळ आपुले अंतःकर्णें। समजलें पाहिजे ॥ ५ ॥
 ब्रह्मज्ञाचा उपाये। समजल्याविण देतां नये ।
 पदार्थ आहे मा घे जाये। ऐसें म्हणावें ॥ ६ ॥
 सगट लोकांचे अंतरींचा भाव। मज प्रतक्ष भेटवावा देव ।
 परंतु विवेकाचा उपाव। वेगळाचि आहे ॥ ७ ॥
 विचार पाहातां तगेना। त्यास देव ऐसें म्हणावेना ।
 परंतु जन राहेना। काये करावें ॥ ८ ॥
 थोर लोक मरोनि जाती। त्यांच्या सुरता करुनी पाहाती ।
 तैसीच आहे हेहि गती। उपासनेची ॥ ९ ॥
 थोर व्यापार ठाकेना जनीं। म्हणोनि केली रखतवानी ।
 राजसंपदा तयाचेनी। प्राप्त कैची ॥ १० ॥
 म्हणोनि जितुका भोळा भाव। तितुका अज्ञानाचा स्वभाव ।
 अज्ञानें तरी देवाधिदेव। पाविजेल कैचा ॥ ११ ॥
 अज्ञासी ज्ञान न माने। ज्ञात्यास अनुमान न माने ।
 म्हणोनि सिद्धांचिये खुणें। पावलें पाहिजे ॥ १२ ॥

माया सांडून मुळास जावें। तरीच समाधान पावावें ।
 ऐसें न होतां भरंगळावें। भलतीकडे ॥ १३ ॥
 माया उलंघायाकारणें। देवासी नाना उपाय करणें ।
 अध्यात्मश्रवणपथेंचि जाणें। प्रत्ययानें ॥ १४ ॥
 ऐसें न करितां लोकिकीं। अवधीच होते चुकामुकी ।
 स्थिति खरी आणि लटकी। ऐसी वोळखावी ॥ १५ ॥
 खोव्याचे वाटे जाऊं नये। खोव्याची संगती धरूं नये ।
 खोटें संग्रही करूं नये। कांहींयेक ॥ १६ ॥
 खोटें तें खोटेंचि खोटें। खऱ्यासी तगेनात बालटें ।
 मन अधोमुख उफराटें। केलें पाहिजे ॥ १७ ॥
 अध्यात्मश्रवण करीत जावें। म्हणजे सकळ कांहीं फावे ।
 नाना प्रकारीचे गोवे। तुटोनी जाती ॥ १८ ॥
 सूत गुंतलें तें उकलावें। तैसे मन उगवावें ।
 मानत मानत घालावें। मुळाकडे ॥ १९ ॥
 सकळ कांहीं कालवलें। त्या सकळाचें सकळ जालें ।
 शरीरीं विभागले। सकळ कांहीं ॥ २० ॥
 काये तें येथेंचि पाहावें। कैसें तें येथेंचि शोधावें ।
 सूक्ष्माचीं चौदा नावें। येथेंचि समजावी ॥ २१ ॥
 निर्गुण निर्विकारी येक। तें सर्वां ठाई व्यापक ।
 देह्यामधें तें निष्कळंक। आहे कीं नाही ॥ २२ ॥
 मूळमाया संकल्परूप। तें अंतःकर्णाचें स्वरूप ।
 जड चेतवी चैतन्यरूप। तें हि शरीरीं आहे ॥ २३ ॥
 समानगुण गुणसाम्य। सूक्ष्म विचार तो अगम्य ।
 सूक्ष्म साधु जाणते प्रणम्य। तया समस्तांसी ॥ २४ ॥
 द्विधा भासतें शरीर। वामांग दक्षिणांग विचार ।
 तोंचि अर्धनारीनटेश्वर। पिंडी वोळखावा ॥ २५ ॥
 तोचि प्रकृतिपुरुष जाणजे। शिवशक्ती वोळखिजे ।
 शडगुणईश्वर बोलिजे। तया कर्दमासी ॥ २६ ॥
 तयासीच म्हणजे महत्त्व। जेथें त्रिगुणाचें गूढत्व ।
 अर्धमात्रा शुद्धसत्व। गुणक्षोभिणा ॥ २७ ॥
 त्रिगुणें चालतें शरीर। प्रतक्ष दिसतो विचार ।
 मुळींच्या कर्दमाचें शरीर। ऐसें जाणावें ॥ २८ ॥
 मन माया आणि जीव। हाहि दिसतो स्वभाव ।
 चौदा नामांचा अभिप्राव। पिंडी पाहावा ॥ २९ ॥
 पिंड पडतां अवघेंचि जातें। परंतु परब्रह्म राहातें ।
 शाश्वत समजोन मग तें। दृढ धरावें ॥ ३० ॥
 इति श्रीदासबोधे गुरुशिष्यसंवादे
 सूक्ष्मनिरूपणनाम समास नववा ॥

समास दहावा । । : । । विमलब्रह्मनिरूपण

। । । । श्रीराम ॥
 धरूं जातां धरितां न ये। टाकूं जातां टाकितां न ये ।
 जेथें तेथें आहेच आहे। परब्रह्म तें ॥ १ ॥
 जिंकडे तिकडे जेथें तेथें। विन्मुख होतां सन्मुख होतें ।

सन्मुखपण चुकेना तें। कांहीं केल्या ॥ २ ॥
 बैसलें माणूस उठोन गेलें। तेथें आकाशचि राहिलें ।
 आकाश चहुंकडे पाहिलें। तरी सन्मुखचि आहे ॥ ३ ॥
 जिकडेतिकडे प्राणी पळोन जातें। तिकडे आकाशचि भोवतें ।
 बळें आकाशाबाहेर। कैसें जावें ॥ ४ ॥
 जिकडेतिकडे प्राणी पाहे। तिकडे तें सन्मुखचि आहे ।
 समस्तांचें मस्तकी राहे। माथ्यानीं मार्तंड जैसा ॥ ५ ॥
 परी तो आहे येकदेसी। दृष्टांत न घडे वस्तुसी ।
 कांहीं येक चमत्कारासी। देउनी पाहिलें ॥ ६ ॥
 नाना तीर्थे नाना देसी। कष्टत जावें पाहाव्यासी ।
 तैसें न लगे परब्रह्मासी। बैसलें ठाई ॥ ७ ॥
 प्राणी बैसोनीच राहातां। अथवा बहुत पळोन जातां ।
 परब्रह्म तें तत्वतां। समागमें ॥ ८ ॥
 पक्षी अंतराळीं गेलां। भोवतें आकाशचि तयाला ।
 तैसे ब्रह्म प्राणीयाला। व्यापून आहे ॥ ९ ॥
 परब्रह्म पोकळ घनदाट। ब्रह्म सेवटाचा सेवट ।
 ज्यासी त्यासी ब्रह्म नीट। सर्वकाळ ॥ १० ॥
 दृश्या सबाहे अंतरीं। ब्रह्म दाटलें ब्रह्मांडोदरीं ।
 आरे त्या विमळाची सरी। कोणास द्यावी ॥ ११ ॥
 वैकुण्ठकैलासस्वर्गलोकीं। इंद्रलोकीं चौदा लोकीं ।
 पन्नगादिकपाताळलोकीं। तेथेंचि आहे ॥ १२ ॥
 कासीपासून रामेश्वर। आवघें दाटलें अपार ।
 परता परता पारावार। त्यास नाही ॥ १३ ॥
 परब्रह्म तें येकलें। येकदांचि सकळांसी व्यापिले ।
 सकळांस स्पर्शोन राहिलें। सकळां ठाई ॥ १४ ॥
 परब्रह्म पाउसें भिजेना। अथवा चिखलानें भरेना ।
 पुरामधें परी वाहेना। पुरासमागमें ॥ १५ ॥
 येकसरें सन्मुक विमुख। वाम सव्य दोहिकडे येक ।
 आर्धऊर्ध प्राणी सकळीक। व्यापून आहे ॥ १६ ॥
 आकाशाचा डोहो भरला। कदापी नाही उचंबळला ।
 असंभाव्य पसरला। जिकडे तिकडे ॥ १७ ॥
 येकजिनसि गगन उदास। जेथें नाही दृश्यभास ।
 भासेंविण निराभास। परब्रह्म जाणावें ॥ १८ ॥
 संतसाधुमहानुभावां। देवदानवमानवां ।
 ब्रह्म सकळांसी विसावा। विश्रांतिठाव ॥ १९ ॥
 कोणेकडे सेवटा जावें। कोणेकडे काये पाहावें ।
 असंभाव्य तें नेमावें। काये म्हणोनी ॥ २० ॥
 स्थूळ नव्हे सूक्ष्म नव्हे। कांहीं येकासारिखें नव्हे ।
 ज्ञानदृष्टीविण नव्हे समधान ॥ २१ ॥
 पिंडब्रह्मांडनिरास। मग तें ब्रह्म निराभास ।

येथून तेथवरी अवकास। भकासरूप ॥ २२ ॥
 ब्रह्म व्यापक हें तो खरें। दृश्य आहे तो हें उत्तरें ।
 व्यापेविण कोण्या प्रकारें। व्यापक म्हणावें ॥ २३ ॥
 ब्रह्मासी शब्दचि लागेना। कल्पना कल्पू शकेना ।
 कल्पनेतीत निरंजना। विवेकें वोळखावें ॥ २४ ॥
 शुद्ध सार श्रवण। शुद्ध प्रत्ययाचें मनन ।
 विज्ञानी पावतां उन्मन। सहजचि होतें ॥ २५ ॥
 जालें साधनाचें फळ। संसार जाला सफळ ।
 निर्गुण ब्रह्म तें निश्चळ। अंतरीं बिंबलें ॥ २६ ॥
 हिसेब जाला मायेचा। जाला निवाडा तत्वांचा ।
 साध्य होतां साधनाचा। ठाव नाही ॥ २७ ॥
 स्वप्नी जें जें देखिलें। तें तें जागृतीस उडालें ।
 सहजचि अनुर्वाच्य जालें। बोलतां न ये ॥ २८ ॥
 ऐसें हें विवेकें जाणावें। प्रत्ययें सुणेंसी बाणावें ।
 जन्ममृत्याच्या नावें। सुन्याकार ॥ २९ ॥
 भक्तांचेनि साभिमानें। कृपा केली दाशरथीनें ।
 समर्थकृपेचीं वचनें। तो हा दासबोध ॥ ३० ॥
 वीस दशक दासबोध। श्रवणद्वारें घेतां शोध ।
 मनकर्त्यास विशद। परमार्थ होतो ॥ ३१ ॥
 वीस दशक दोनीसें समास। साधकें पाहावें सावकास ।
 विवरतं विशेषविशेष। कळों लागे ॥ ३२ ॥
 ग्रंथाचें करावेंस्तवन। स्तवनाचें काये प्रयोजन ।
 येथें प्रत्ययास कारण। प्रत्ययो पाहावा ॥ ३३ ॥
 देहे तंव पांचा भूतांचा। कर्ता आत्मा तेथींचा ।
 आणी कवित्वप्रकार मनुशाचा। काशावरुनी ॥ ३४ ॥
 सकळ करणें जगदीशाचें। आणी कवित्वचि काय मानुशाचें ।
 ऐशा अप्रमाण बोलण्याचें काये घावें ॥ ३५ ॥
 सकळ देह्याचा झाडा केला। तत्वसमुदाव उडाला ।
 तेथें कोण्या पदार्थाला। आपुलें म्हणावें ॥ ३६ ॥
 ऐसीं हें विचाराचीं कामें। उगेंच भ्रमों नये भ्रमें ।
 जगदेश्वरें अनुक्रमें। सकळ केलें ॥ ३७ ॥
 इति श्रीदासबोधे गुरुशिष्यसंवादे
 विमळब्रह्मनिरूपणनाम समास दहावा ॥
 ॥ दशक विसावा समाप्त ॥

Encoded and proofread by Vishwas Bhide.